

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

forvejen uden Danmarks deltagelse har besluttet? En sådan stilling ville tillige være helt i Atlantpagtens ånd.

Da Danmark gik ind i Atlantpagten, blev det gang på gang fremhævet, at overfor et stærkt rustet Rusland kunne vestmagterne ikke stå med de bare hænder, de måtte have en militær magt bag sig for at kunne forhandle på lige fod med østmagterne. Javel, men faren ved denne magtbalancepolitik er jo den, som jeg ved tidligere lejlighed har påpeget her i salen, at når den ene part mener sig stærk nok til at forhandle, finder modparten ikke tidspunktet belejligt, men vil have sit militærapparat gjort endnu stærkere, før forhandling kommer i stand. Dette er imidlertid skruen uden ende. Det er i bedste fald den kolde krigs tilstand fortsat i det uendelige med alle de ulykker, dette fører med sig. Noget sådant kan da ikke være målet for Atlantpolitikken. Det synspunkt må stadig fastholdes, at vestmagterne rustet ikke for at føre krig, men for at tilvejebringe en forhandlingsbasis med østmagterne, og når alle er klare over, hvilken fare for freden en tysk oprustning indebærer, burde der kunne blive enighed om at prøve forhandlingsvejen til det yderste. Dette kan på nuværende tidspunkt slet ikke siges at være sket fyldest.

Det bliver nu sagt, at det må være Rusland, der spiller ud, og at vestmagterne ikke kan tage noget initiativ på nuværende tidspunkt, men når nu så meget står på spil, og det er i sidste time, er det da forsvareligt at lade prestige hensyn være afgørende?

Hvad om vestmagterne stillede et klart udarbejdet forslag om frie valg i Tyskland og godkendelse af Østrigs fredsordning, som man stort set er enig om? Siger man heroverfor, at det blev prøvet ved firemagtsmødet i Berlin uden at føre til noget resultat, kan man dog henvise til, at der er sket en del siden Berlinmødet; Genèveforhandlingerne gav dog positive resultater også med Ruslands medvirken, og Sovjets forslag i FN om nedrustning bærer da også forsonlighedens præg.

Jeg opfordrer da til, at man gør sin indflydelse gældende for at få et firemagtsmøde i stand, og at den danske udenrigsminister gør alt, hvad han formår for, at forhand-

lingsvejen prøves. Det bør ikke under nogen form kunne betvivles, at vestdemokratierne og Atlantpagtsammenslutningen kun har eet formål over alle andre, nemlig at arbejde for freden, og at alle andre hensyn må vige for at nå dette mål.

Nu foreslår regeringen, og socialdemokratiet, venstre og konservative slutter op om dette standpunkt, at Danmark ved mødet på fredag indenfor Atlantpagtrådet siger ja til Tysklands oprustning og Tysklands optagelse i Atlantpagten på de betingelser, som er aftalt ved Londonkonferencen. Finder man ikke, at dette er meget overilet og forhastet? Danmark har ikke været med til forhandling i London, Danmark er ikke taget med på råd. Vi ved kun, at der indenfor landene, der var repræsenteret i London, ikke var enighed på alle punkter, at mødet endte med et kompromis, som vel endnu ikke i enkeltheder er udformet, og at flere af de deltagende landes repræsentanter har taget forbehold, også på afgørende og betydningsfulde punkter. Ja, ingen ved vel endnu helt, hvilke forbehold den franske ministerpræsident møder med til mødet på fredag. Den danske regering og de tre partier, der støtter den, kender ikke på dette tidspunkt i enkeltheder, på hvilke betingelser enighed opnås mellem Bruxelleslandene og Vesttyskland om Vesttysklands oprustning, og alligevel, uden at kende dette, giver man i dag tilslutning til, at Vesttyskland optages i Atlantpagten.

På dette meget usikre og lidet gennemtænkte grundlag er tre af folketingets partier altså villige til at sige ja til Tysklands oprustning og Tysklands tilslutning til NATO med hele den risiko og alle de farer, dette indebærer. Påtager folketingets flertal sig ikke ved denne handling et større ansvar, end det kan bære? Var det dog ikke rimeligere og mere i folkestyrets ånd, at der blev givet den danske befolkning en rimelig tid til at sætte sig ind i den nye situation, der foreligger, og overveje sit standpunkt? Ja, var det under de givne forhold ikke en naturlig ting, at befolkningen gennem en folkeafstemning fik adgang til at give udtryk for sin mening, før afgørelsen blev truffet i et for vort land så livsvigtigt spørgsmål?

Jeg deler ganske det synspunkt, som venstres førende blad „Fyns Tidende“ giver udtryk i en artikel den 14. oktober, hvor der